

Nida heit minno armas abbikaas 2. Julil wderal maal nink wderaste sean henge, temma, ke ello eal iks ommatside sean olli harrinu ellama, ke omma surmawote pääl ni hallusašte olli ommatside pärra ihkanu, kedda meie ennege murrega näggime meist ärrareisawat. Tohtre tunnistus tähendap temma surmatöbbe werre, rabbandufes.

Mes weel muud kirjan saisap, se ei puttu meie armsat ferrikooppetajat, nink meie jättame sepärrast omma wäljakirjutamist polikule. Ent ka se weidiga wdip luggeja rahhu jäda, et se sissen kiik om leüda, mes wajja om teda. Meie wdime weel mannu-panna, et Gehewe Tarto linan om sündinu 12. Weebruaril 1796, sääl samman ka kolm olnu nink henda jummalasödna oppetaja ammeti päle walmistanu, 5. Septembril 1820 Rõngo ferriko päle oppetajas sanu nink säält Mail 1831 Tarto ferriko päle tulnu. Rõngun wdēt temma urwašte praoski Morigi tüttart prowwas nink jät tälle kats poiga nink ütte tütre pärra, ke Saksamaal mehhel om. Ent Jummal andko meie kallil söbral nink henge karjusel rahholiko hengamist nink ütte õnsat üllestõsemist! Temma olli ütš Matanael, ütš mees ilma kawwalufeta. Se om tõtteste tõsi!

Marahwa sündinu asju tundjide koggodus Tartun.

Mõnni teie seast, arma luggeja, om omma tõbbitse perrenaise ehk latse pärrast tohtert Tarto kallaturro weren otõnu nink temmalt abbi ehk hääd nõuwo sanu. Jo ta sis ka tohtre kirjutuse lambren neid wannu raudrõiwid, raudlõbbarid, mõeku nink muid rauds, ehk wasss, ehk hõbbeasju om nännu, mes

sääl kiik kappide sees nink laudide pääl kõrda mõda olliwa wäljapantu nink säetu, nink mõttel mast eesk henne man: mestarbis sedda wanna tähja framī weel hoijetas, mes parremb olles seppale ehk kuldseppale ärraküwwa nink se eest ütte ehk tõist tarwilist asja osta, mes tullulikumb olles nink wähhembat rumi ärrawõttas. Jo ta näggi sääl samman ka mitto rijolid täüs ramatuid, suri nink wäikeisi, paksu nink õhukeisi, Makele nink Saksakele, Lättisele nink Wennekele, ka mitmad Laddinakele ramatuid, mes ennambest wannast sündinu asjust meie maal juttustawa nink teedmist andwa, kuis siin wannal ajal elokõrd olnu nink muud nisuggust, nink mõtlep, et särane teedmine nink tundmine middake ei maasa. Ent kes seddawisi mõtlep, ei tija mitte, et sündinu asju teedmine ütš tõttelik juhataja om se mannu, ke kiik tijap nink tunnep, mes om olnu ilma algmifest, mes om nink mes saap ollema taiwan nink mā pääl iggawes, ei mõtle ka se päle, et meie kuis õnnisteggija, ke meile eeskirja om jätnu, et meie temma jälgi pärra peame läüma, kiik teedse, mes eale olli sündinu Adamist sani ammal temma ajani selle rahwa sean, kelle suggust lihha polest temma eesk olli. Kes sis sedda tahhas laita, et meie ma sissen säratsid om, ke wannast ramatuist nink mällestuse asjust püüdwa teda sada, kuis Jummal meie ma rahwast algmifest om saatnu nink juhatanu seni päiwani ehk se saiuseni, kos meie ma rahwas parhilla saisap nihäste ilmlifun kui waimolifun saiusen? Ent se mõtte, meie marahwa endist elokõrda nink temma wanna nink wassset kelemurret õige põhjast tutta nink figega täwwešte tutwas sada, mes eale meie eesamaad nink meie marahwast puttup, tullī äkkitselt ni kui wälk taiwast mitma oppatuide meeste sõamete, kea 1838. ajast ajal siin Tartun koon olliwa nink koggemata säratsist asjust jutto aijewa, nink seddamaid olli ka nõuw wõetu, särast koggodus